

Jeg skal til de enkelte Sager tillade mig at anføre følgende:

De gamle Drikkevandsbrønde i Hedehusene.

Som det fremgaar af de i Henhold til Loven udnævnte Skønsmænds, Etatsraad Bentzon og Professor, Dr. phil. Rørdams Kendelser, blev der ikke tilkendt Ejerne af de gamle Drikkevandsbrønde nogen Erstatning, idet Skønsmændene udtalte: „Efter vort Skøn kan det ikke anses for godtgjort, at de af Københavns Kommune udførte Vandindvindingsanlæg har gjort Brøndene uanvendelige som Drikkevandsbrønde“, jfr. de af Folketingsmand L. Pedersen i Folketinget fremsatte Udtalelser (Folketingstidenden 1914 Sp. 4507) og Indenrigsminister Rodes Udtalelser (Sp. 4514).

Der blev kun anlagt Sag mod 8 Brønde i Hedehusene, men man blev ved Forhandlingerne med Hedehusene By angaaende Københavns Kommunes Tilskud til Kloakanlægget i Hedehusene By opmærksom paa i alt ca. 50 gamle Drikkevandsbrønde, der benyttedes til Forsvindingsbrønde, og som er blevet uskadeliggjorte i Henhold til den i Anledning af Tilskuddet indgaaede Overenskomst. Af de uskadeliggjorte Brønde var 2 Stykker, der førte direkte ned i den vandførende og ikke filtrerende Kalk, delvis fyldte med Latrin, samt et Par fyldte med Slagteriaffald og lignende.

Drænboringer Nr. 1—10.

Som det fremgaar af Oversigten, er de af Kommunen ydede Erstatninger som Regel større end de Erstatninger, der blev tilkendt Ejerne i Henhold til Loven, og for de ældste Drænboringers (Nr. 6—10) Vedkommende endog betydelig større. Kun for Drænboringerne Nr. 2's og 3's Vedkommende har Kommunen ikke ydet noget ekstra Tilskud, idet Drænboring Nr. 3 blev anlagt i 1913, og Ejeren da var bekendt med de af Vandforsyningen mod Drænboringer der paa Egnen anlagte Sager. Ved Drænboringerne Nr. 1 og 4 er det af Kommunen ydede Tilskud (for Nr. 4's Vedkommende tilbudt, men ikke modtaget) i Forbindelse med den tilkendte Erstatning i Stand til at dække ca. $\frac{2}{3}$ af Udgifterne ved et nyt Afledningsanlægs Etablering. Ved Drænboringerne Nr. 6—10 har Vandforsyningen selv udført det nye Afledningsanlæg uden nogen Udgift for Ejerne.

Angaaende den midlertidige Lovs Virkemaade skal jeg tillade mig at anføre, at denne i det store og hele maa siges at have virket tilfredsstillende, skønt Vandforsyningen har følt Vanskeligheden ved med nogenlunde Sikkerhed at kunne angive den sandsynlige Grænse for et Vandforsyningsanlægs underjordiske Opland.

For Thorsbroværkets Vedkommende kendes saaledes flere Drænboringer, der er beliggende i Nærheden af den sandsynlige Oplandsgrænse, men dog saaledes at det ikke med Bestemthed kan siges, hvorvidt de ligger indenfor eller udenfor denne, skønt der dog i denne Egn og for at bestemme Oplandsgrænsen er foretaget et betydeligt Antal ret bekostelige Undersøgelsesboringer, og skønt der til Stadighed foretages Maalinger og Undersøgelser for at bestemme Thorsbroværkets Opland og Grundvandets Bevægelse i denne Egn.

Saaledes som Loven er praktiseret, hvor Skønsmændenes Afgørelser har været baseret paa de af Vandforsyningen angivne Oplandsgrænser, har dette for Københavns Vedkommende medført Udgifter, der efter mit Skøn er betydelige i Forhold til de Anlægsbesparelser, som Drænbøringsanlægene kan siges at have haft for Lodsejerne fremfor Afledningsanlæg, saaledes som Loven af 1880 om Vands Afledning og Afbenyttelse foreskriver. Hertil kommer endvidere, at der i de fleste Landsbyer nu findes Vandværker, der kan blive truede af samme Fare som Københavns Anlæg, men disse Landsbyvandværker vil mulig paa Grund af manglende hygiejnisk Viden ikke være klare over Faren eller vige tilbage for at anvende Loven, idet de som Regel er ude af Stand til at bære de økonomiske Ofre, som en eventuel hydrologisk Undersøgelse og Sagsanlæg vil medføre. Jeg finder her Anledning til at gøre opmærksom paa Forholdene i Hedehusene By; her fandtes 2 Vandværker, der var omgivne af ca. 50 Forsvindingsbrønde, hvoraf